

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce:

██████ V ████████ Š ████████ narozený ████████
bytem Česká 96, 434 01, Most
zastoupený JUDr. Tomášem Chramostou, advokátem
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2 – Nové Město

o zaplacení 624 155 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 98 458 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení ve výši 9,75% ročně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 525 697 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75% p.a. od 1. 11. 2019 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **14 968,70 Kč** k rukám právního zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 1. 11. 2019 domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy s odůvodněním, že usnesením policejního orgánu Policie České republiky, Správa Severočeského kraje v ústí nad Labem ČTS: [REDAKCE] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání několika obviněných, mj. i žalobce pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1) a 2a), b) trestního zákona. Dále popsal průběh trestního řízení s tím, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE] dne 25. 4. 2016 byli obžaloby zproštěni. Usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. [REDAKCE] ze dne 25. října 2018 byl rozsudek zrušen a trestní stíhání všech obviněných bylo zastaveno. Od 8. 3. 2006, kdy bylo vyhotoveno usnesení o zahájení trestního stíhání do října roku 2018, po dobu 12 let a 7 měsíců, trvalo trestní stíhání žalobce, a to i přesto, že se jednalo o přečin s horní sazbou na 3 roky. Tato ojedinělá doba v dějinách soudnictví je zjevně způsobena činností soudu I. stupně, která je dopodrobna zadokumentována v žádosti pro žalovanou. Žalobce byl po uvedené dobu nucen se bránit a prosazovat svá práva a žít po celou dobu v právní nejistotě, když byl neustále s ohledem na nerozhodnost soudu vystavován možnosti odsouzení, což je vzhledem k charakteru celého případu velice frustrující a běžný život omezující, velmi zatěžující zejména velmi zatěžující zejména psychiku poškozeného a měl tak vliv nejen na jeho osobní a rodinný život, ale též na ten pracovní. Žalobci tato doba způsobila komplikace jak v pracovním, tak i osobním životě, věc byla mediálně známá, prvotní zprávy se objevují již v prosinci roku 2006. Žalobce byl po dobu 12 let a 7 měsíců v právní nejistotě, tato nejistota je zjevně život zatěžující, žalobce byl poškozen ze shora uvedených důvodů velkým tlakem, a to pouze vinou velice nestandardního postupu orgánů činných v trestním řízení. Žalobce pak žádá částku 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční. Dále navrhl procentuální navýšení, a to o 40%, neboť se jednalo o běžně projednávanou kauzu soudu, dále o 50% z důvodu toho, že to byly orgány činné v trestním řízení, kdo zavinily celkovou délku řízení a dále o 40%, a to z toho důvodu, že se jednalo o trestní stíhání, které mělo zvýšený význam řízení pro žalobce a dále o 20% s tím, že řízení bylo vedeno po celou dobu před soudem I. stupně, kdy před soudem II. stupně bylo konáno vždy v neveřejném zasedání.
2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku ke dni 30. 4. 2019, dále popsal průběh řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]. Celková délka řízení ve vztahu k žalobci činila 12 let a 8 měsíců. Trestní stíhání probíhalo 3x před soudem I. stupně, dále 3x před soudem odvolacím. K odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesením soudu I. stupně zrušil, věc vrátil státní zástupkyni k došetření. Po opětovném podání obžaloby soud I. stupně rozsudkem obžalované zprostil obžaloby. K odvolání státní zástupkyně odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečnou skutkovou zjištění. Druhý zprošťující rozsudek odvolací soud opět zrušil a trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení. V řízení byly shledány průtahy v řízení před soudem I. stupně od 10. 3. 2011 do 3. 4. 2013 a od 2. 7. 2014 do 11. 9. 2015, celková délka řízení je nepřiměřená. Řízení bylo složité zejména po právní i skutkové věci, bylo posuzováno, zda došlo ke spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b), trestního zákona při prodeji akcií 13 obžalovanými zastupiteli, bylo nutné vyřešit značné množství důkazů, obžalovaní nespolupracovali. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu žádný z obžalovaných nepodal. Postup soudu urgovala toliko státní zástupkyně. V předmětné věci byl žalobce jedním ze 13 obžalovaných členů Rady,

resp. [REDAKCE] vůči nimž bylo vedeno trestní stíhání. Žalobce odmítl vypovídat v rámci přípravného řízení, také při hlavním líčení. Hlavních líčení se nezúčastnil, souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti. Stížnost na průtahy, ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu nepodával. Po zastavení řízení z důvodu promlčení žalobce netrval na projednání věci. Sám žalobce návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, kdy k němu došlo, také nepodával. Sám žalobce projevoval k předmětnému řízení extrémní nezájem, a to ve shodě s ostatními obžalovanými, kteří v řízení postupovali shodně a sdíleli tak společně újmu ohledně výsledku věci, avšak tato újma byla v dané věci minimální, když stejně tak jak soud I. stupně projevoval zjevnou neochotu se věcí zabývat, když se v řízení dopouštěl průtahů, přičemž zároveň odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení a právě v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení trestně právní odpovědnosti žalobce. Žalobce nenesl újmu spočívající v obavě o uložení případné povinnosti k náhradě škody, když poškozené Město [REDAKCE] bylo rovněž ve věci pasivní, opakovaně odmítlo se připojit se svým nárokem na náhradu škody do adheze, ačkoliv Vrchní soud v Praze ve svém usnesení č. j. [REDAKCE] dne 30. 10. 2008 konstatoval, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek si neopatřili veškeré materiály, potřebné pro zodpovědné rozhodnutí o případném prodeji akcií, jejich případná občanskoprávní odpovědnost není vyloučena. Žalovaná dospěla k závěru, že celková délka řízení je 12 let a 8 měsíců. Otázku přiměřenosti délky předmětné věci je třeba posoudit v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, k tomu rozsudek Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003. Odkázala na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Uvedla, že trestní řízení probíhalo před dvěma stupni soudní soustavy, po dobu 12 let a 8 měsíců. Soud I. stupně ve věci rozhodoval 3x, odvolací soud 3x. Soud I. stupně nejprve trestní stíhání obžalovaných zastavil, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesení soudu I. stupně zrušil, věc vrátil k dalšímu došetření. Následně soud I. stupně obžaloby obžalované zprostil a rozsudek soudu I. stupně byl ze strany odvolacího soudu zrušen, vrácen k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění a další zprošťující rozsudek soudu I. stupně byl ze strany odvolacího soudu zrušen a trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu promlčení. Ve věci shledala průtahy od dne 10. 3. 2011 do 3. 4. 2013 a od 2. 7. 2014 do 11. 9. 2015. Žalovaná dospěla k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívající v nepřiměřené délce trestního stíhání žalobce, avšak dospěla k závěru, že samotné konstatování porušení práva ve spojení se zastavením řízení z důvodu promlčení, je dostačující formou nápravy. Trestní stíhání bylo mj. zastaveno z důvodu promlčení trestního stíhání, avšak v něm se pokračuje, prohlásí-li obvinění do tří dnů od doby, kdy mu bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. Smyslem ustanovení § 11 odst. 3, nyní v § 11 odst. 4 trestního řádu, je dát možnost obviněnému, jehož trestní stíhání bylo z uvedeného důvodu zastaveno, aby mohl pokračovat v trestním řízení a docílit popřípadě zprošťujícího rozsudku a tím své plné rehabilitace. Zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nastává, stejně jako je tomu v případech zastavení trestního stíhání z důvodu nepřiměřené délky, či důvodu amnestie pro obviněného, má ten příznivý následek, že již mu nemůže být uložen trest, a to dokonce ani v případě, že by trval na projednávání věci a byl shledán vinným dle ustanovení § 227 trestního řádu, přičemž žalobce navíc v této věci na projednání věci netrval. Byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání, primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou trestního stíhání, neznamená to, že s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat – k tomu rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 1273/2014, a to ve spojení s konstatováním porušení

práva, které je základní a plnohodnotnou formou zadostiučinění. Konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání – k tomuto rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 843/2017. Žalobce sám netrval na projednání věci po vydání usnesení o zastavení trestního stíhání.

3. Soud má za prokázaný průběh řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] a to tak, že usnesením Policie České republiky SKPV Správy Severočeského kraje, II. odbor – HK 1. odd. v Ústí nad Labem ČTS: [REDAKCE] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle ustanovení § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že na podkladě výběrového řízení vyhlášeného dne 12. 4. 2005 statutárním městem [REDAKCE] dal na prodej 103 699 kusů akcií etc. Dne 15. 3. 2006 bylo usnesení doručeno žalobci. Dne 17. 3. 2006 proti němu podal žalobce stížnost, která byla dne 25. 4. 2006 pod č. j. [REDAKCE] zamítnuta. Žalobce odmítl vypovídat. Trestně stíháno bylo celkem 13 obžalovaných. Ve věci byl vypracován znalecký posudek dne 14. 10. 2005 a následně bylo zajišťováno značné množství důkazního materiálu, byly zjišťovány listiny k vývoji kurzu, objemů obchodů, emitenta akcií apod. Dne 30. 11. 2006 byla podána obžaloba u Krajského soudu v Ústí nad Labem, která byla vedena pod sp. zn. [REDAKCE] a Krajský soud v Ústí nad Labem pod č. j. [REDAKCE] na neveřejném zasedání dne 20. 5. 2008 trestní stíhání zastavil. Proti tomu byla podána stížnost ze strany státní zástupkyně dne 30. 5. 2008. Dne 18. 6. 2008 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze, jako soudu odvolacímu, a ten pod č. j. [REDAKCE] usnesení, kterým bylo řízení zastaveno, zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k dalšímu došetření. Následně byl vypracován nový znalecký posudek, který byl soudu předložen 30. 6. 2009. Nově byli obvinění a jejich právní zástupci vyzváni k možnosti prostudovat spis a dne 11. 8. 2009 ve věci byla podána nová obžaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – ta byla vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Následovalo dne 10. 12. 2009 prodloužení pro nařízení hlavního líčení do 10. 3. 2010 pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let a stejně tak ještě dne 10. 6. 2010, 10. 9. 2010, 12. 10. 2010, a to až do dne 10. 3. 2011. Dne 3. 4. 2013 bylo nařízeno hlavní líčení na den 5. až 7. 6. 2013, k tomuto byli obesíláni obžalovaní. Následně hlavní líčení neproběhlo, bylo přeloženo na den 5. až 6. 9. 2013 s tím, že na něm mělo dojít k výslechu obžalovaných, všichni obžalovaní využili svého práva a odmítli vypovídat. Hlavní líčení pak bylo odročeno na den 3. až 4. 10. a 7. až 8. listopadu 2013. Jsou předvoláni svědci, je předložen znalecký posudek. Hlavní líčení dne 3. až 4. 10. 2013 se koná v nepřítomnosti všech obžalovaných, byli vyslechnuti svědci. Další hlavní líčení proběhlo dne 7. 11. 2013, na něm byl vyhlášený rozsudek jménem republiky, kdy byli obžalovaní obžaloby zproštěni. Dne 6. 1. 2014 státní zástupkyně podala odvolání v neprospěch obžalovaných a dne 5. 3. 2014 byl spis předložen vrchnímu soudu, ten usnesením č. j. [REDAKCE] zrušil rozhodnutí soudu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení. Dne 16. 2. 2015 se táže státní zástupkyně soudu, kdy je možno očekávat další pokrok ve věci. Na den 6. až 7. ledna 2016 dne 11. 9. 2015 je nařízeno hlavní líčení. Dne 6. 1. 2016 ve věci proběhlo hlavní líčení, bylo odročeno na 19. až 20. 4. 2016, státní zástupkyně žádá o přeložení tohoto hlavního líčení z důvodu kolize, hlavní líčení je 16. 2. 2016 přeloženo na den 20 až 26. dubna 2016. Dne 25. dubna 2016 hlavní líčení proběhlo, byl na něm vyhlášen rozsudek jménem republiky, kterým byli obžalovaní obžaloby zproštěni. Státní zástupkyně podala odvolání, které doplnila dne 30. 1. 2018. Spis byl předložen dne 11. 6. 2018 Vrchnímu soudu v Praze a ten rozhodl pod č. j. [REDAKCE]

██████████ tak, že rozsudek soudu I. stupně zrušil a řízení zastavil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 15., 16. a 17. listopadu 2018.

4. Dále má soud za prokázané z listin založených ze strany žalobce, že toto trestní řízení bylo poměrně medializováno, a to na iDnes – ██████████ chodí 10 let k soudu kvůli prodeji akcií, nyní znovu; Soud zprostil obžaloby 13 ██████████. Nebyli bezohlední, řekl, opět zprávy iDnes. Dále o tom informoval i ██████████ deník – Členové současného i bývalého vedení města ██████████ stojí před soudem.
5. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákon), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP. Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy,

neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a *zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení.* Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou

6. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení, vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]
7. Co se týká právního hodnocení, soud se zabýval, zdali v řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb., spočívajícím v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Soud posuzoval celkovou délku a průběh řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] optikou ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sb., a stanoviska Nejvyššího soudu Cpu 206/2010. Rozhodné období, které soud posuzoval, **bylo období, které vytyčil sám žalobce jasně v žalobě, a to období 12 let a 7 měsíců,** období od vydání usnesení o zahájení trestního řízení žalobce, a to do měsíce vyhlášení usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým tento soud řízení zastavil (byť soud i žalovaná shledali řízení ještě o jeden měsíc delší, a to z důvodu doručení konečného rozhodnutí, má soud za to, že je vázán požadavky žalobce i jeho výpočty, a to v rozsahu 12 let a 7 měsíců). Toto období soud poměřoval hledisky přiměřenosti obdobných řízení a dospěl, stejně jako účastníci řízení, k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená. Jednalo se o obecně o trestní řízení, trestní stíhání žalobce a dalších 13 spoluobviněných a následně spoluobžalovaných, kdy i Evropský soud pro lidská práva i konstantní judikatura spojuje s trestním stíháním poškozených, nutnost rychlého a účinného vyřešení takového řízení, a to tak, aby zde právě byl naplněn účel trestního stíhání a event. potom i účel trestu. Zároveň je nutné poukázat na skutečnost, že se u trestního řízení jedná o řízení, které zasahuje zásadně do osobní sféry žalobce, a to právě nejistotou ohledně výsledku tohoto řízení, které zásadním způsobem může ovlivnit život takto trestně stíhané osoby. Celková délka řízení 12 let a 7 měsíců je dle názoru soudu naprosto nepřiměřená, a to ke všem okolnostem daného případu, byť ve věci bylo stíháno 13 spoluobviněných a předmětem řízení byla zejména jejich činnost v rámci vedení a rozhodování o záležitostech města [REDAKCE]. Ani toto nemůže být omluvou pro takto nepřiměřenou délku řízení. Je nutné poukázat i na skutečnost, že řízení probíhalo poměrně nekonzistentně, byť byly v rámci přípravného řízení zajišťovány důkazy a důkazní prostředky, byl vypracován znalecký posudek, následně byla podána obžaloba, bylo ze strany soudu dospěno k závěru, že takto ukončené přípravné řízení není dostačující. Toto vedlo podání nové obžaloby, kdy však v rámci řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako soudu I. stupně, bylo opakovaně zjišťováno, že se nejedná o trestný čin, který byl kladen obžalovaným za vinu. Následně došlo k tomu, že řízení trvalo tak dlouho, že došlo k promlčení trestního stíhání i žalobce. Právě tato skutečnost, že nebylo ve věci samé rozhodnuto o vině ani nevině obžalovaných, ale že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu jeho promlčení tohoto trestního stíhání, je jasným ukazatelem skutečnosti, že takovéto trestní stíhání trvalo takovou dobu, že i trestní řád spojuje s během doby zánik trestnosti činu, a to právě promlčením uvedeného trestního stíhání. Soud dospěl k závěru, že celková délka řízení byla nepřiměřená a byl tak způsoben nesprávný úřední postup dle ustanovení § 13 zákona 82/98 Sb., spočívající v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Co se týká dalšího, soud zvažoval, zdali dostačujícím zadostiučiněním je samotné konstatování porušení práva ve spojení se

zastavením trestního stíhání, které vůči žalobci bylo vedeno z důvodu promlčení, tak jak toto navrhovala žalovaná. Soud v tomto směru dospěl k závěru, že samotné konstatování práva ve spojení se zastavení řízení z důvodu promlčení, není dostačující formou nápravy, a to vzhledem k celkové nepřiměřené délce řízení, kdy právě pouze v důsledku promlčení došlo k zastavení uvedeného trestního stíhání. Soud uvádí, že pakliže by dle tvrzení žalované, žalobce trval na pokračování v uvedeném trestním stíhání, potom by celková délka řízení byla ještě delší, než jaká byla doposud, a to délka přesahující 12 let a 7 měsíců. Vzhledem k tomu, že se jedná o požadavek žalobce na odškodnění za celkovou nepřiměřenou délku řízení, nikoliv za samotné vedení trestního stíhání z důvodu nezákonného rozhodnutí, má soud, že je irelevantní v tomto směru, jaký byl výsledek trestního stíhání tj. zdali byl, či nebyl shledán vinným z trestného činu, kterým byl za vinu obžalobou fakticky kladen. Navíc soud odkazuje na všechna rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako soudu I. stupně, který ve všech svých rozsudcích shledal obžalované, v tomto případě i žalobce, nevinnými a obžaloby je ve svých rozsudcích zprostil. V tomto směru potom nelze souhlasit s tvrzením žalované, že žalobce měl dále trvat na pokračování v řízení i po zastavení z důvodu promlčení, aby tak dosáhl jasného výsledku ohledně rozhodnutí ohledně viny a event. trestu, případně své nevinu. Soud dospěl k závěru, že je nutné vzniklou nemajetkovou odškodnit, a to v penězích, neboť zásah tak do osobnostní sféry žalobce v důsledku nepřiměřené délky řízení byl masivní a značný. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že je na místě i dle stanoviska Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010 přiznat částku 17 000 Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční, neboť i trestní stíhání nějakou dobu musí být fakticky vedeno, v rámci své přiměřenosti. Rozhodným obdobím soud shledal období, které vymezil sám žalobce, a to období 12 let a 7 měsíců. Celkem tak soud dospěl k částce 196 916 Kč. Tuto částku potom ještě poměřoval parametry nastavenými v ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sb. a dospěl k závěru, že je nutné snížit tuto částku o 40% z důvodu složitosti samotného řízení, když z přípravného řízení vyplývá značná obtížnost při shromažďování důkazů, a to i vzhledem k tomu, že všichni obžalovaní ve věci byli naprosto nečinní, stejně tak jako [redacted] jako poškozený, odmítali vypovídat jak v přípravném řízení, tak potom i u hlavních líčení. Řízení bylo složité i z toho důvodu, že bylo nutné vyhotovovat znalecké posudky, vypořádat se se znaleckým posudkem, který byl předložen ze strany obžalovaných, a bylo nutné zjišťovat bankovní tajemství. I vzhledem k velkému množství obžalovaných i jejich právních zástupců potom samotné nařizování hlavního líčení potom bylo také obtížné po stránce procesní. Dále soud dospěl k závěru, že nicméně je na místě navýšit o 20% tuto částku z důvodu značného významu řízení pro žalobce. Jednalo se o trestní stíhání žalobce, a to ještě z důvodu výkonu jeho funkce u Města [redacted], řízení bylo masivně medializováno, zasáhlo značným způsobem do osobnostní sféry žalobce. I samotná judikatura Evropského soudu pro lidská práva i soudu vnitrostátních, spojuje se samotným trestním stíháním již obecně zvýšený význam takového řízení pro jeho účastníky. Dále soud navýšil tuto částku o 20%, a to z důvodu právě liknavého postupu soudů, zejména Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve věci způsobil značné průtahy, nebo vůbec orgánů činných v trestním řízení, a to již samotného státního zastupitelství, které podalo obžalobu, aniž by byly splněny předpoklady pro možné projednání takového případu, což je evidentní právě z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. [redacted], kterým řízení zastavil, Vrchní soud v Praze právě dne 30. 10. 2008 konstatoval pod č. j. [redacted] že sice z dosud shromážděných důkazů vyplynulo, že obvinění při plnění důležité povinnosti opatřovat a spravovat cizí majetek si neopatřili veškeré materiály, avšak je nutné došetření, které přesahuje možnosti soudu a věc tak byla vrácena státnímu zástupci k došetření. Následně další liknavý postup vyplývá i z zpráv Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy je jasně ze zákona daná lhůta k nařízení hlavního líčení, která však byla

neustále prodlužována, a to 10. 3. 2010, opakovaně do 10. 3. 2011, avšak hlavní líčení bylo následně nařízeno až 3. 4. 2013, po více než třech letech od podání obžaloby. Ve věci potom opakovaně soud I. stupně rozhodoval, následně byl rozsudek I. stupně zrušen, byl opět vrácen k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění a následně došlo k rozhodnutí ohledně zastavení řízení z důvodu promlčení. Co se týká počtu soudních soustav, řízení probíhalo na II. stupních soudní soustavy. Soud má za to, že se jedná o počet soudních soustav, který je naprosto přiměřený a není na místě snižovat procentuálně, nebo procentuálně moderovat tuto částku. Stejně tak účastníci nezpůsobili nepřiměřenou délku uvedeného trestního stíhání. Je faktem, že žalobce a všichni spoluobžalovaní odmítli jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení vypovídat, jedná se však o postup, který je přímo zakotven v trestním řádu o taktiku v rámci procesní strategie, která je ze strany zákona předpokládána a je také v zákonech České republiky fakticky upravena. Pakliže je zde stát, jako veřejný žalobce, který shledává nutnost ochrany zájmů chráněného státem, v rámci trestního řízení, potom také jeho orgány jsou povinny z vlastní iniciativy a povinnosti shromažďovat a zjišťovat informace a důkazy k tomu, aby mohla být event. prokázána vina v rámci trestné činnosti, které je s obviněným dáváno za vinu. Za situace, kdy orgány státu takovéto podklady neměly, ani samotné odmítnutí a využití práva nevypovídat, nemůže být kladeno k tíži žalobce.

8. Žalovaná strana potom odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, a to sp. zn. 30Cdo 1273/2014 kde však toto rozhodnutí se netýká přímo obdobného případu, jako u žalobce, neboť v tomto případě trestní stíhání bylo zastaveno právě z důvodu již nepřiměřené délky řízení. Dalším rozhodnutí, na které žalovaná upozornila, bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č. j. 30Cdo 843/2017 ze dne 27. 2. 2019, kdy toto rozhodnutí je přílehlavé s tím, že se v něm hovoří, že byť důvodem promlčení trestní odpovědnosti a následného zastavení trestního stíhání primárně není poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou obviněnému nepřiměřenou délkou jeho trestního stíhání, neznamená to, že právě s ohledem na důsledky takového rozhodnutí, tj. nemožnost uložit trest, nemůže rozhodnutí o zastavení trestního stíhání formu zadostiučinění představovat, což je citace z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 1273/2014, a to zejména ve spojení s konstatováním porušení práva, které je základní plnohodnotnou formou zadostiučinění. „Konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení tak zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou délkou trestního stíhání a ještě jinou formou zadostiučinění lze vedle toho poškozenému přiznat, pokud se odškodnění, kterého se mu tak dostalo, s ohledem na konkrétní okolnosti případu, nejeví jako dostačující...“
9. Soud odkazuje na shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 843/2017 s tím, že dospěl k závěru, že právě v tomto konkrétním případě a s ohledem na konkrétní okolnosti případu, se samotné konstatování práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení, se nejeví jako dostačující. U žalobce se jednalo o poměrně závažný trestný čin, pro který byl stíhán a který byl spojený i s výkonem jeho profese. Jednalo se o čin, který byl spojený i s politikou na regionální úrovni u žalobce, žalobce byl již vyššího věku. Celé trestní stíhání a zejména potom jeho délka zapůsobila právě v oblasti této jeho činnosti, neboť v důsledku trestního stíhání, které bylo masivně medializováno po dlouhou dobu cca 13 let, žalobce byl ostrakizován i ze strany médií, vzhledem k tomu, že se jednalo o regionální úroveň a byla zde široká povědomost o tom, že vůči žalobci je takovouto dobu vedeno trestní stíhání, žalobce se nemohl angažovat právě v politickém životě. Délka trestního stíhání jej připravila o možnost být volen i nadále, neboť došlo k odklonu jeho voličské základny. Celková délka řízení mu tak

znemožnila se aktivně zapojovat do politického života v aktivní roli. Nelze odhlédnout od situace, že média informovala veřejnost o samotném průběhu trestního stíhání a o běhu trestního stíhání právě pop celou jeho dobu, tj. po dobu cca 13 let a po celou tuto dobu se veřejnosti dostávalo informací ohledně skutečnosti, že proti žalobci je trestní stíhání stále vedeno, že žalobce nebyl obžaloby v žádném případě zproštěn. Soud tak dospěl k závěru, že vzhledem ke všem okolnostem případu je namíste přiznat zadostiučinění v penězích, jak je shora uvedeno, a to za situace, jaké by se dostalo, kdyby nedošlo k zastavení trestního stíhání v důsledku jeho promlčení.

10. Avšak soud dospěl k závěru, že právě v tomto případě je nutné zohlednit **všechny okolnosti** daného případu, a to právě i skutečnost, že **došlo k zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení** a soud tak dospěl k závěru, že za dané situace, pakliže již byl žalobce odškodněn v rámci samotného trestního stíhání, zastavením trestního stíhání v důsledku promlčení a dostalo se mu konstatování porušení práva, což i dle shora uvedené judikatury, je plně hodnotná forma zadostiučinění. Soud zkombinoval obě možná zadostiučinění, kterých se žalobci mohlo dostat, a dospěl k závěru, že právě z důvodu odškodnění formou zastavení řízení, je na místě takto vypočtenou částku zadostiučinění v penězích ponížít ještě o 50%, a to z toho důvodu, že právě těchto 50% odškodnění je představováno samotným zastavením promlčení trestního stíhání žalobce a konstatování porušení práva ve spojení s touto situací. Za situace, kdy soud dospěl k 100 % částce ve výši 196 916 Kč, při 50% ponížení se tak jedná o částku 98 458 Kč, kterou soud považuje jako částku, která je schopná plně reparovat vzniklou nemajetkovou újmu žalobce.
11. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 osř. Žalobce byl co do základu úspěšný. Soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 3 úkonů právní služby: příprava a převzetí á 3.100,-- Kč, písemné podání ve věci samé (žaloba) á 3.100,-- Kč, ústní jednání u OS Praha 2 konané dne 21.2.2020 á 3.100,-- Kč, **3x režijní paušál** dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve výši á 300,-- Kč, celkem 900,-- Kč, **Cestovné** 1 x z Chomutova do Prahy a zpět (celkem 204 km/zpáteční jízdu) vykonané vozidlem AUDI r.z. zdvih. objem 3.993 ccm, průměrná spotřeba 9,6 litrů benzín 98 octanů/100 km, sazba základní náhrady za používání silničního motorového vozidla od 01.01.2020 dle § 1 písm. b) vyhl. 358/2019 Sb. činí 4,20 Kč/ 1 km, cena pohonné hmoty dle § 4 písm. b) vyhl. 463/2017 Sb. činí 36,-- Kč/1 litr, při ceně za 1 ujetý km 7,70 Kč, celkem 204 km (1x zpáteční cesta Chomutov – Praha – Chomutov) v celkové výši 1.570,80 Kč, **Ztráta času** za 6 půlhodin á 100,-- Kč, celkem 600,-- Kč, sestávající se z 1x jízda vykonaná dne 21.2.2020 za celkem šest půlhodin strávených na cestě z Chomutova – Prahy a zpět; **21% DPH** z výše uvedených položek, které představují v souhrnu částku 12.370,80 Kč, ve výši 2.597,90 Kč.

POUČENÍ: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Praha, dne 27. února 2020

JUDr. Ondřej Růžička v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Daniela Zdražilová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáš Mottla a soudců JUDr. Jiřího Korblera a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobce: [redacted] V [redacted] Š [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Chramostou
sídlem Kadaňská 3550/39, 430 03 Chomutov

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, Nové Město, 128 10 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Nové Město, 128 00 Praha 2

o zaplacení 624 155 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2020,
č. j. 15 C 219/2019-78,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených výrocích I a III **potvrzuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku 98 458 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 9,75 %

Shodu s prvopisem potvrzuje Natálie Kalinová.

ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení (výrok I), co do částky 525 697 Kč spolu s úrokem za prodlení ve výši 9,75 % ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II) a o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl tak, že žalovaná je povinna na jejich náhradu zaplatit žalobci 14 968,70 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce (výrok III).

2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení celkem 624 155 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobenému dle žalobních tvrzení nepřiměřenou délkou trestního stíhání, které bylo zahájeno usnesením Policie České republiky, SKPV Správy Severočeského kraje v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2006, ČTS: [REDAKCE] a pravomocně skončilo až po (více jak) dvanácti letech a sedmi měsících.
3. Soud prvního stupně při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že usnesením Policie České republiky, SKPV Správy Severočeského kraje, II. odbor – HK, 1. odd., v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2006, ČTS: [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že jako člen [REDAKCE] doporučil v rámci přijatého usnesení ze dne 21. 4. 2005, č. j. [REDAKCE] na podkladě (výsledků) statutárním městem [REDAKCE] dne 12. 4. 2005 vyhlášeného výběrového řízení prodej 103 699 kusů městem vlastněných akcií teplárny United Energy, a to společností Global Brokers, a. s., která jako jediná z přihlášených zájemců nesplnila podmínku vyhlášeného výběrového řízení, tj. úhradu případných dividend za rok 2004, čímž postupoval vědomě v rozporu s ustanovením o hospodaření obce, které tím vznikla z rozdílu možného zisku škoda nejméně ve výši 22 295 285 Kč. Předmětné usnesení bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2006. Dne 17. 3. 2006 proti němu podal stížnost, která však byla dne 25. 4. 2006 jako nedůvodná zamítnuta. Spolu s žalobcem bylo trestně stíháno ještě dalších 12 osob, [REDAKCE] města [REDAKCE]. V rámci přípravného řízení bylo zajišťováno značné množství důkazního materiálu (znalecký posudek na ocenění akcií, velké množství listinných důkazů ke zjišťování jiných nabídek na trhu, k fungování a kompetencím úřadu Statutárního města [REDAKCE] zápisy ze schůzce Rady Statutárního města [REDAKCE] výpisy z účtů, smluvní dokumentace, listiny k vývoji kurzu a objemu obchodů emitenta akcií, podklady k výběrovému řízení, včetně jednotlivých přihlášek, podání vysvětlení značného množství osob atd.). Žalobce využil svého práva nevypovídat. Obžaloba byla poté u Krajského soudu v Ústí nad Labem podána dne 30. 11. 2006, kde byla věc dále vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2008, č. j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání obžalovaných zastaveno podle § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř., ve spojení s § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. Ke stížnosti státního zástupce Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 30. 5. 2008, č. j. [REDAKCE] usnesení soudu prvního stupně o zastavení trestního stíhání zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k nutnému došetření přesahujícím možnosti soudu. V rámci došetření byl proveden nový znalecký posudek na ocenění akcií a následně dne 11. 8. 2009 byla ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem podána nová obžaloba, která tentokrát byla vedena u tohoto soudu pod sp. zn. [REDAKCE]. Pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let bylo věc projednávacímu soudci povoleno prodloužení lhůty pro nařízení hlavního líčení až do dne 10. 3. 2011. Hlavní líčení však bylo nařízeno až dne 3. 4. 2013 na dny 5. - 7. 6. 2013 s tím, že posléze z důvodu většího počtu změn v osobách obhájců obžalovaných spojených s žádostí o prostudování věci byl termín hlavních líčení předročen na 5. - 6. 9. 2013. Všichni obžalovaní odmítli vypovídat. Hlavní líčení bylo dále odročeno na den 3. - 4. 10. 2013 a 7. - 8. 11. 2013. Odročných termínů hlavního líčení se žalobce osobně neúčastnil. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2013 byli obžalovaní obžaloby zproštěni s odůvodněním, že v obžalobě označený skutek není trestným činem. K odvolání státního zástupce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 5. 3. 2014, č. j. [REDAKCE] rozsudek soudu prvního stupně o zproštění obžaloby zrušil a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení s poukazem na jeho nedostatečná skutková zjištění. Soudní spis byl Krajskému soudu v Ústí nad Labem vrácen

dne 2. 7. 2014. Poté, co státní zástupce dne 16. 2. 2015 a poté 15. 5. 2015 urgoval soud o další postup, bylo nařízeno hlavní líčení na dny 6. – 7. 1. 2016, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce coby obžalovaného, a stejně tak tomu bylo i v termínech odročeného hlavního líčení konaného ve dnech 17- 20. 4. 2016 a 25. 4. 2016, kdy rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem byli všichni obžalovaní opětovně zproštěni obžaloby podle § 226 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Protože i proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, byl spis dne 11. 6. 2018 předložen Vrchnímu soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 25. 10. 2018 napadený rozsudek usnesením ze dne 25. 10. 2018 v celém rozsahu zrušil a rozhodl sám tak, že předmětné trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení, k němuž došlo dne 11. 8. 2014. Zmíněné usnesení Vrchního soudu v Praze ve vztahu k žalobci nabylo právní moci dnem 16. 11. 2018. Uvedené trestní stíhání zastupitelů města [redacted] bylo přitom medializováno jak na regionální, tak i celostátní úrovni. Nárok na náhradu nemajetkové újmy, který žalobce učinil předmětem tohoto řízení, byl předběžně uplatněn u žalované dne 30. 4. 2019. Žalovaná svým stanoviskem ze dne 16. 10. 2019 konstatovala, že v naříkaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v jeho nepřiměřené délce, přičemž žalobci poskytla toliko zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na přiměřenou délku řízení, které vzhledem k okolnostem daného případu považuje za dostatečný způsob satisfakce žalobcem utrpěné nemajetkové újmy.

4. Na základě takto učiněného závěru o skutkovém stavu věci soud prvního stupně [s odkazem zejména na § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „OdpŠk“] shledal žalobou uplatněný nárok zčásti důvodným. Zdůraznil přitom, že s ohledem na délku předmětného soudního řízení a jeho charakter, kdy jak Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), tak i konstantní judikatura spojuje s trestním stíháním poškozených nutnost rychlého a účinného vyřešení takového řízení, dovodil, že v daném případě byly co do základu naplněny zákonné předpoklady vzniku odpovědnosti žalované za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, za který se považuje též porušení povinnosti projednat trestní věc v přiměřené době. Toliko pouhé konstatování porušení práva, a to ani ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu promlčení trestní odpovědnosti, k němuž došlo v rámci předmětného trestního stíhání, soud prvního stupně - s poukazem na konkrétní okolnosti případu - neshledal dostačující formou nápravy žalobci způsobené nemajetkové újmy. Akcentoval přitom především délku trestního stíhání a s ní související masivní zásah do osobnostní sféry do té doby trestně bezúhonného regionálního politika s vizí úspěšné politické kariéry, který byl obžalován pro poměrně závažný trestný čin. Uzavřel, že za tohoto stavu je třeba uvažovat též o potřebě reutární náhrady uvedené nemajetkové újmy.
5. Vycházejíc z uvedené délky trvání posuzovaného trestního stíhání soud prvního stupně s odkazem na ustálenou judikaturu, podle níž je možné za každý rok trvání řízení uvažovat o obecné výši imateriální újmy v rozmezí 15 000 až 20 000 Kč za každý rok trvání takového řízení s tím, že za prvé dva roky řízení lze přiznat částku pouze v poloviční výši, uzavřel, že obecná základní výše odškodnění, která je výchozí pro její následnou individualizaci, v posuzovaném případě činí 196 916 Kč. Jedná se o součin délky trvání trestního stíhání žalobce a částky 17 000 Kč, neboť podle jeho názoru s ohledem na zjevně nepřiměřenou délku posuzovaného řízení bylo namíste při stanovení obecné základní výše zmíněné újmy vycházet nikoliv ze základní sazby obecné nemajetkové újmy představované částkou 15 000 Kč, nýbrž částky vyšší, konkrétně právě částky 17 000 Kč, jejímž prostřednictvím má být v souladu s judikaturou reagováno na situace, kdy délka odškodňovaného řízení se blíží délce řízení v extrémních případech. Takto získanou částku soud prvního stupně shledal zároveň i částkou odpovídající její individualizované výši, neboť i přes její modifikaci za použití kritérií předvídaných v § 31a odst. 3 OdpŠk nakonec žádné změny nedoznala. Na jednu stranu sice bylo namíste obecnou základní výši nemajetkové újmy snížit o 40 % z důvodu popsané skutkové a procesní složitosti řízení, avšak na druhou

stranu navýšit o 20 % pro zjevně zvýšený význam řízení pro žalobce, který navíc je obecně judikaturou přiznáván každému trestnímu stíhání, a dále ještě o dalších 20 % z důvodu liknavého postupu orgánů státu, které se na vedení tohoto řízení podíleli, a to jak orgánů činných v trestním řízení, které evidentně předložili věc k projednání soudu, aniž by byla náležitě prošetřena (tato skutečnost plyne ze skutečnosti, že s tímto odůvodněním byla věc Vrchním soudem v Praze, poté co zrušil předchozí rozsudek soudu prvního stupně, vrácena státnímu zástupci zpět za účelem podstatného došetření relevantních skutečností), tak i věc samu projednávajícího soudu prvního stupně, jehož postup ve věci byl postužen řadou dlouhých období nečinnosti v řádu let, přičemž i to nakonec zapříčinilo, že posuzované trestní stíhání bylo z důvodu promlčení trestní odpovědnosti zastaveno, aniž by bylo s konečnou platností rozhodnuto o vině a trestu obžalovaných. Pro jakoukoliv další modifikaci zmíněné obecné základní výše nemajetkové újmy soud neshledal důvodu, když posuzované řízení probíhalo toliko na dvou stupních soudní soustavy, a to, zda obžalovaný bude v trestním řízení vypovídat či nikoliv, procesní předpis ponechává čistě na jeho úvaze, stejně jako účast na hlavních líčeních, kde jeho přítomnost není nezbytně nutně vyžadována, neboť v trestním řízení jsou to orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je obžalovanému vinu prokázat bez ohledu na aktivitu obviněného (obžalovaného).

6. Uvedenou výši náhrady nemajetkové újmy v částce 196 916 Kč by však podle soudu prvního stupně bylo možné žalobci po právu přiznat jen za situace, pokud by se žalobci již v rámci zmíněného trestního řízení nedostalo jisté formy náhrady nemajetkové újmy navázané právě na porušení práva na přiměřenou délku řízení, za kterou judikatura Nejvyššího soudu považuje též zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení trestní odpovědnosti. Protože v tomto konkrétním případě se má dostat žalobci peněžní satisfakce nad rámec již zmíněného zadostiučnění poskytnutého mu v průběhu trestního řízení, soud prvního stupně jím dovozenou výši náhrady nemajetkové újmy právě z tohoto důvodu zkrátit na polovinu a žalobu shledal důvodnou právě jen co do jistiny ve výši 98 458 Kč. Spolu s touto jistinou pak žalobci přiznal též jím požadovaný zákonný občanskoprávní úrok z prodlení, jehož výši stanovil s implicitním odkazem na ust. § 1968 a 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a splatnost s odkazem na § 15 odst. 2 OdpšK, když v uvedeném právním vztahu má stát postavení dlužníka, a tudíž i on se může se svým plněním ocitnout v prodlení, pokud svůj závazek v zákonem stanovené šestiměsíční lhůtě, počítané ode dne, kdy poškozený svůj nárok u žalované předběžně uplatnil, nesplní. Ve zbytku soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl. O povinnosti k náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a žalobci, byť byl v řízení úspěšný jen zčásti, přiznal plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení v souhrnné výši 14 968,70 Kč, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu.
7. Proti tomuto rozsudku, avšak pouze proti vyhovujícímu výroku o věci samé (výrok I) a akcesorickému výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení (výrok III), podala žalovaná včasné odvolání, neboť má za to, že v tomto rozsahu rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalovaná nezpochybuje, že v žalobcem naříkaném trestním stíhání došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce trestního řízení, avšak na rozdíl od soudu prvního stupně má za to, že poskytla-li v rámci předběžného projednání nároku žalobci morální zadostiučnění v podobě konstatování porušení jeho práva na projednání věci v přiměřené době, pak ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu promlčení trestní odpovědnosti se podle jejího názoru žalobci dostalo způsobilé, účinné a zásadně dostatečné formy odškodnění nemajetkové újmy, a tudíž závěr soudu prvního stupně, že v daném případě bylo namíste poskytnout žalobci též zadostiučnění ve formě peněžitého plnění, podle jejího názoru nemůže obstát. V tomto směru lze odkázat dokonce na již existující závěry Nejvyššího soudu plynoucí z jeho rozhodovací praxe. Je sice pravdou, že Nejvyšší soud připustil, že poškozenému, kterému se již v rámci trestního řízení dostalo jisté formy odškodnění, může být

nad jeho rámec přiznána též peněžní satisfakce, avšak pouze s ohledem na konkrétní okolnosti případu, které by nasvědčovaly závěru, že samotné odškodnění poskytnuté v průběhu trestního řízení se nejeví jako dostačující. Žalovaná má na rozdíl od soudu prvního stupně za to, že tato podmínka v daném případě splněna nebyla. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce o uvedené řízení velký zájem neprojevoval. Odmítal vypovídat jak v rámci přípravného řízení, tak i při hlavním líčení před soudem, vyjma prvního líčení se jednání soudu neúčastnil a souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti, proti průtahům v řízení nijak nebrojil a po zastavení řízení z důvodu promlčení netrval na projednání věci, aby tím bylo najisto postaveno, zda byl trestně stíhán po právu či nikoliv. Medializaci případu přitom nelze přičítat žalované k tíži a závěr soudu prvního stupně o tom, že uvedené řízení de facto zapříčinilo konec jeho slibně rozvíjející se politické kariéry, nebyl důkazně podložen. Ve prospěch žalobce pak nebylo možné argumentovat ani možnou obavou z případně v adhezním řízení uplatněného nároku na náhradu škody, když poškozené Statutární město [redacted] v této souvislosti zůstalo pasivní a i přes výzvu se výslovně odmítlo k řízení se svým nárokem na náhradu škody připojit. I kdyby přeci jenom odvolací soud dospěl k závěru, že přiznání peněžité satisfakce bylo v daném případě namíste, je žalovaná přesvědčena o tom, že žalobci měla být přiznána peněžní satisfakce ve výrazně nižší výši, kromě jiného například i z důvodu soudem prvního stupně nezvažovaného sdílení nemajetkové újmy, neboť žalobce byl jedním ze 13 obžalovaných členů [redacted] respektive [redacted] Statutárního města [redacted], kteří tak společně s ním sdíleli obavy ohledně výsledku zmíněného řízení. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že i v této části bude žaloba jako nedůvodná zamítnuta a žalované bude přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

8. Žalobce se k odvolání žalované nevyjádřil.
9. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212, § 212 a odst. 1, 5 o. s. ř.), a poté co věc podle § 101 odst. 3 o. s. ř., ve spojení s § 211 o. s. ř., projednal v nepřítomnosti žalující strany, která nežádala o odročení jednání, dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
10. Soud prvního stupně svůj závěr o věci samé založil na aplikaci všech relevantních zákonných ustanovení, která v odůvodnění svého rozsudku též řádně citoval. Správně přitom poukázal na to, že podle § 13 odst. 1 OdpŠk se za nesprávný úřední postup považuje též porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Hodnocení přiměřenosti délky řízení či rozhodování se řídí kritérii, která ve své judikatuře formuloval ESLP aplikující Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb., přičemž v souladu s touto judikaturou je rozhodující především celková délka řízení. Soud prvního stupně taktéž správně přihlédl k tomu, že ESLP ve své judikatuře vychází z vyvratitelné domněnky, že nepřipustná délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 26. 3. 2006 ve věci Apicella proti Itálii, stížnost č. 64890/01, odst. č. 93, nebo Kmec J., K výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení, Právní zpravodaj, srpen 2006, str. 12 a násl.), neboť újma vzniká samotným porušením základního práva. Jen zcela výjimečně se přitom nepřiznává zadostiučinění v penězích, neboť k případnému zadostiučinění ve formě konstatace porušení práva lze obecně přistupovat jen za zcela mimořádných okolností, kdy je újma způsobená poškozenému zanedbatelná (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 763/2009, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 9179, případně usnesení téhož soudu ze dne 23. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 40/2009, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 9547). Při výpočtu výše peněžitého zadostiučinění se pak zcela standardně uplatní již soudem prvního stupně popsaná metoda, kdy se vychází z určité částky za každý rok trvání řízení, přičemž pro poměry České republiky Nejvyšší soud považuje za přiměřené, jestliže se základní částky, z nichž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění

vychází, pohybují v rozmezí mezi 15 000 až 20 000 Kč za každý rok řízení, a to za současného snížení částky na polovinu za prvé 2 roky trvání posuzovaného řízení. Základní výši odškodnění je následně třeba, jak rovněž správně v napadeném rozsudku zohlednil soud prvního stupně, upravit s přihlédnutím ke kritériím předvídaným v § 31a odst. 3 OdpŠk (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4889/2009, uveřejněný ve Výběru judikatury NS pod č. 604/2011).

11. V případě odškodňování nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trvání trestního řízení je dále možné uvažovat ještě o další formě zadostiučinění podle § 31a odst. 2 OdpŠk, které se může účastníku řízení dostat v rámci trestního řízení právě v návaznosti na porušení práva na přiměřenou délku řízení (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011), přičemž za takovou formu náhrady nemajetkové újmy lze vedle zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky či z důvodu amnestie považovat též případ zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení, které nastalo v průběhu samotného trestního stíhání (k tomu srovnej, například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017, in ASPI ID: JUD422793CZ). Obecně i sama tato forma náhrady nemajetkové újmy může být shledána způsobitelným, účinným a zásadně dostatečným kompenzačním prostředkem odškodnění nemajetkové újmy vzniklé obviněnému (obžalovanému) nepřiměřenou délkou trestního stíhání (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014). Tento závěr ovšem nebrání tomu, aby s ohledem na okolnosti konkrétního případu byla poškozenému přiznána i jiná forma zadostiučinění, včetně reletární satisfakce, a to za situace, pokud se odškodnění, kterého se poškozenému dostalo v trestním řízení, nejeví jako dostačující. Avšak i v takovém případě nelze odhlížet od toho, že reletární zadostiučinění se poškozenému přiznává nad rámec zadostiučinění již poskytnutého v průběhu trestního řízení a částka představující peněžní satisfakci by tomu měla být přizpůsobena, neboli jinak řečeno částku vypočtenou dle stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 58/2011 civ. (dále jen „Stanovisko“), je třeba s ohledem na tuto okolnost přiměřeně snížit (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4689/2015).
12. Vycházejíc z výše uvedeného odvolací soud shledává správným nejen závěr soudu prvního stupně o důvodnosti požadavku žalobce na náhradu peněžité satisfakce co do základu, ale i jeho úvahy a závěry stran výše přiměřeného peněžitého zadostiučinění, k němuž dospěl na základě aplikace zmíněného Stanoviska, včetně jeho závěru ohledně důvodnosti požadavku žalobce na zaplacení zákonného úroku z prodlení.
13. Shodně jako soud prvního stupně je i odvolací soud přesvědčen, že délka trestního stíhání, byť bylo nakonec zastaveno z důvodu promlčení trestní odpovědnosti, v rozsahu 1,57násobku délky trestního řízení, které bylo posledním rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii (abolici) ze dne 1. ledna 2013 na podkladě judikaturních závěrů ESLP označeno za již nepřiměřeně dlouhé, nepochybně zakládá též nárok na přiměřenou peněžní satisfakci, a to tím spíše, týkalo-li se stíhání osoby do té doby trestně bezúhonné. Navíc argumentuje-li žalovaná tím, že Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017, uzavřel, že konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení zásadně představuje pro poškozeného způsobitelné, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání, je třeba připomenout, že tak Nejvyšší soud učinil v souvislosti s posuzováním trestního stíhání trvajících necelých osm let, které se týkalo poškozeného (obžalovaného), který měl s postavením obviněného v trestním řízení velkou zkušenost a který dokonce byl v průběhu posuzovaného trestního stíhání odsouzen pro jiný trestný čin. Takový případ však s aktuálně posuzovaným případem nelze srovnávat.
14. Namítá-li žalovaná, že soud prvního stupně v rámci úvah o přiměřené výši zadostiučinění opomněl vzít v potaz okolnost, že žalobcem utrpěná nemajetková újma byla újmou sdílenou, neboť spolu s ním bylo stíháno dalších dvanáct spoluobviněných, posléze spoluobžalovaných,

což je považováno za okolnost redukcující výši způsobené imateriální újmy, pak ani v tom nelze žalované přisvědčit. Uvedené totiž neplatí tam, kde sice na jedné straně v řízení vystupuje několik účastníků řízení, kteří však následek nepřiměřeně dlouho vedeného řízení mohou pociťovat jako individuální nejistotu. Pak pouze z důvodu jejich společenství není na místě úvaha o snížení výše zadostiučinění jako individuální kompenzace (k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3694/2011, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 12097).

15. Ve zbytku odvolací soud odkazuje na již zmíněné závěry soudu prvního stupně, s nimiž se plně ztotožňuje a které považuje za nadbytečné opakovat.
16. Odvolací soud proto napadený vyhovující výrok o věci samé jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.) a stejně tak postupoval i ve vztahu k akcesorickému výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně.
17. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 151 odst. 1, ve spojení s § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a contrario, neboť žalobci, který byl v této fázi řízení zcela procesně úspěšný, a tudíž by měl nárok na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení, žádné náklady nevznikly (písemné vyjádření žalobce k odvolání žalované, které bylo dodáno do datové schránky soudu až dne 23. 9. 2020, v 20:38:21 hod., odvolací soud v době vyhlášení svého rozhodnutí reálně neměl k dispozici, neměl o něm ponětí, a proto jej nejen v rámci odvolacího přezkumu věci samé, ale ani při stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení nemohl vzít v potaz).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 24. září 2020

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu

[podepsáno zastupujícím členem senátu JUDr. Jirím Körblerem z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu na pracovišti zapříčiněné realizací preventivních opatření souvisejících se šířením infekčního onemocnění COVID-19]